

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Veroniky Poláčkovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **E. S., s.r.o.**, IČO: X., S., zastúpený advokátkou *JUDr. D. K., Advokátska kancelária K. K., sídlo v T.*, proti žalovanému: **SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik**, IČO: 36 022 047, Žilina, Nám. Gen. M.R. Štefánika č. 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OV-PR 2007/001 zo dňa 05.02.2007 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.10.2008, č.k. 6S 43/2007-53, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/43/2007-53 zo dňa 16. októbra 2008 v napadnutom výroku **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom č.k. 6S/43/2007-53 Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 05.02.2007 č. OV-PR 2007/001, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Odštepného závodu žalovaného v Košiciach zo dňa 23.11.2006 č. 5441000207, ktorým určil podľa § 79 ods. 8 zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách a § 11 ods. 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška neregulovaných platieb, výška poplatkov a podrobnosti súvisiace so spoplatňovaním užívania vôd znečisťovateľovi

(žalobcovi) poplatok za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd pre rok 2007 vo výške 114 143,07 € (3 438 674,-- Sk).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a oboznámení sa s obsahom rozhodnutia žalovaného prvostupňového správneho orgánu, žalobou žalobcu, obsahom administratívnych spisov prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu a po vypočutí účastníkov konania dospel k záveru, že rozhodnutie, ako aj postup žalovaného bol v súlade so zákonom.

Ďalej uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 11.04.2007 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, pričom namietal len nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z.z., poukazujúc pritom na stanovisko Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „MŽP SR“) zo dňa 12.01.2006 dôvodiac, že v jeho prípade ide o dva zdroje znečistenia povrchových vôd, pričom z prvého zdroja sú vypúšťané vyčistené odpadové vody z čistiaceho komplexu odpadových vôd (ďalej len „ČKOV“) a z druhého zdroja sú vypúšťané znečistené odpadové vody z havarijno-akumulačnej nádrže (ďalej len „HAN“) a poukazujúc na to, že nariadenie vlády SR č. 755/2004 Z.z. pojem „zdroj znečistenia“ nedefinuje.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že prihliadol na stanovisko MŽP SR zo dňa 23.03.2006, z ktorého vyplýva, že C., a.s. S. ako materská spoločnosť žalobcu má vybudovanú jednotnú kanalizáciu, ktorou sú odvádzané zmiešané priemyselné odpadové vody z jednotlivých prevádzok, splaškové odpadové vody a vody z povrchového odtoku v zmysle rozhodnutia Východoslovenského krajského národného výboru v Košiciach zo dňa 18.01.1989 a rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia Košice zo dňa 18.11.2004, jednak z HAN do recipientu Laborec a jednak z ČKOV do recipientu Ondava, z ktorých rozhodnutí vyplýva prepojenie uvedenej HAN a ČKOV. Na základe toho dospel krajský súd k záveru, že žalovaný správne vychádzal z ustanovenia § 9 ods. 4 nariadenia vlády č. 755/2004 Z.z., keď určil poplatok za odpadové vody vypúšťané z jedného zdroja znečistenia, ktorým je C., a.s., S., a to viacerými výustmi. Žalobca podľa krajského súdu taktiež správne vychádzal z definície uvedenej v § 2 písm. s/ zákona č. 364/2004 Z.z., keď areál C., a.s., S. ako materskej spoločnosti žalobcu posúdil ako výrobnú prevádzku, pretože táto prevádzka je tým subjektom, ktorý vyrába priemyselné výrobky, má vybudovaný spoločný systém odvádzania, akumulácie, čistenia a vypúšťania odpadových vôd do povrchových vôd cez objekty vybudované na kanalizačnom systéme areálu C., a.s., S.. Je nepochybné, že C., a.s., S. je výrobnou prevádzkou, v ktorej vznikajú odpadové vody, ktoré sa vypúšťajú do recipientov prostredníctvom vodohospodárskych stavieb nepochybne vo vlastníctve C., a.s., S. (ako materskej spoločnosti žalobcu), a vybudovaných v areáli C., a.s., S.. Taktiež nebolo ničím spochybnené, že C., a.s., S. je jediným spoločníkom žalobcu. Námietku žalobcu spočívajúcu v odvolávaní sa na stanovisko MŽP SR zo dňa 12.01.2006 krajský súd vyhodnotil ako bezdôvodnú, pretože toto stanovisko bolo zmenené neskorším stanoviskom MŽP SR zo dňa 23.03.2006 a dňa 07.06.2007 vydalo MŽP SR ďalšie stanovisko, ktoré konštatovalo rovnaký záver.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal včas žalobca odvolanie uvádzajúc, že súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Uviedol, že má za to, že existujú dva zdroje znečistenia povrchových vôd, ktoré sú na sebe nezávislé, pričom ide o dva typy odpadových vôd, dva samostatné a oddelené systémy ich vypúšťania do povrchových vôd, ktoré sa vzájomne neovplyvňujú. Samotný krajský úrad životného prostredia si bol vedomý toho, že sú tu dve oddelené prevádzky so samostatnou reguláciou znečistených vypúšťaných odpadových vôd.

Žalobca je toho názoru, že prvým zdrojom znečistenia sú všetky odpadové vody z chemickej výroby, ktoré sa osobitnou kanalizáciou odvádzajú do ČKOV, kde sa prečisťujú na povolené limity a ďalej sa cez odkalisko Poša odvádzajú do recipientu Ondava. Druhým zdrojom znečistenia sú všetky povrchové vody, ktoré sa povrchovou kanalizáciou odvádzajú do HAN a odtiaľ hlavným odpadovým kanálom do recipientu Laborec. V prípade, že dôjde k prekročeniu povolených limitov pre odpadové vody odvádzané prvým zdrojom, tieto sa prečerpávajú do druhého zdroja, odkiaľ sa odvedú priamo do recipientu Ondava spolu s ostatnými vodami pravidelne odvádzanými do tohto recipientu, pričom toto prepojenie je len z dôvodu predchádzania ekologickým haváriám, nemá žiadny prevádzkový charakter a nemôže zakladať dôvod pre konštatovanie, že existuje len jeden zdroj znečistenia s dvomi výustmi. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že právne predpisy Slovenskej republiky nedefinujú pojem „zdroj znečistenia“ a je výlučne na posúdení žalovaného, akým spôsobom bude tento pojem vykladať a kedy bude aplikovať § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z.z.

Žalobca poukázal na čl. 2 ods. 2 v súlade s čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca zastáva názor, že nesprávnym výkladom pojmu „zdroj znečistenia“ a jeho nesprávnou aplikáciou na poplatkovú povinnosť žalobcu došlo zo strany žalovaného k porušeniu právomoci, ktoré mu právne predpisy zverujú.

Žalobca nesúhlasí s tým, že C., a.s., S. bol zdrojom znečistenia, ako ho označil žalovaný v napadnutom rozhodnutí a tvrdí, že C., a.s., S. nie je žiadny subjekt, nejde o výrobnú prevádzku ani zariadenie, C., a.s., S. nie je ani obchodným menom vlastníka ČKOV a HAN, rozhodnutie teda odkazuje na pojem neexistujúci a už len z toho pohľadu je nezákonným. Uviedol, že aj Ministerstvo životného prostredia vo svojom stanovisku zo dňa 23.03.2006 dospel k rovnakému záveru ako žalobca, a síce že tu ide o dva zdroje znečistenia, avšak stanovisko nesprávne uvádza, že systémy sú navzájom prepojené. Stanovisko neuvádza ďalšie dôležité skutočnosti, ako to, že k prepojeniu systémov môže dôjsť len vedomým zásahom zo strany prevádzkovateľa a že voda, ktorá sa už raz z HAN vedome prečerpá do ČKOV, sa už nevracia späť, ale sa vypustí spolu s odpadovými priemyselnými vodami bežne vypúšťanými cez ČKOV a ich objem sa zaráta do objemu vôd vypúšťaných cez ČKOV.

Podľa názoru žalobcu žalovaný správny orgán neskúmal dostatočne skutočný stav v areáli C., a.s., S. (napr. miestnym štetrením), ale sa uspokojil so stavebným rozhodnutím,

ktorým sa povolilo zriadenie vodohospodárskeho diela – havarijnej akumuláčnej nádrže a ďalej neskúmal, či v praxi dochádza alebo nedochádza k premiešavaniu vôd a spojeniu systémov.

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu (žalovaného) zruší a vec vráti prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania v sume, ktorá bude vyčíslená po poslednom pojednávaní.

Vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 14.01.2009 žalovaný uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach plne stotožňuje, je toho názoru, že súd vec správne právne posúdil, použil správne ustanovenia právneho predpisu a dostatočne zistil skutkový stav.

Žalovaný, rovnako ako prvostupňový správny orgán pri posudzovaní vypúšťania odpadových vôd do povrchových vôd z areálu vo vlastníctve C., a.s., S., vychádzal z definície uvedenej v § 2 písm. s/ zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách, v platnom znení a areál C., a.s. S. posúdili ako výrobnú prevádzku, nakoľko sa v ňom realizuje priemyselná výroba a má vybudovaný spoločný systém odvádzania, akumulácie, čistenia a vypúšťania odpadových vôd do povrchových vôd cez objekty vybudované na kanalizačnom systéme v uvedenom areáli. Vypúšťanie odpadových vôd z areálu posúdil ako vypúšťanie z jedného zdroja dvomi výustmi. Pri posudzovaní vychádzal najmä z rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia Košice, odboru štátnej vodnej správy a štátnej správy verejných vodovodov a verejných kanalizácií č. 2004/00411 zo dňa 18.11.2004, ktorým úrad vydal povolenie na vypúšťanie zmiešaných priemyselných odpadových vôd spolu so splaškovými vodami a vodami z povrchového odtoku. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia je zrejmé, že výrobnou prevádzkou, v ktorej sa realizuje priemyselná výroba a z ktorej sa vypúšťajú odpadové vody je C., a.s., S.. Rozhodnutím Krajského úradu životného prostredia Košice č. 2005/00385 zo dňa 20.10.2005 bola právnická osoba E. S., s.r.o. S. (ktorej bolo vydané povolenie na vypúšťanie odpadových vôd pod č. 2004/00411 zo dňa 18.11.2004), nahradená právnickou osobou C., a.s., S., ktoré je vlastníkom vodných stavieb ČKOV, HAN a odkaliska Poša, z čoho podľa žalovaného vyplýva, že štátny orgán vodnej správy nepovažoval vodné stavby za samostatné prevádzky, ale ich považoval za vodné stavby, cez ktoré vlastník a zároveň producent týchto odpadových vôd – C., a.s., S. vypúšťa odpadové vody do povrchových vôd. Ďalší podklad rozhodnutia žalovaného dokumentoval prepojenie HAN a ČKOV z hľadiska prevádzky kanalizácie a vodohospodárskych objektov v areáli C., a.s., S. a zabezpečenie čistenia vôd akumulovaných v HAN, v prípade výskytu prekročenia limitných hodnôt vo vzorkách odpadových vôd z HAN. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Východoslovenského krajského národného výboru v Košiciach, odboru PLVH č. 403-4/A-10 zo dňa 18.01.1989, ktorým bolo vydané povolenie C., n.p. S. na zriadenie vodohospodárskeho diela- havarijná akumulčná nádrž. Ďalej poukázal na rozhodnutie Odboru životného prostredia Krajského úradu v Košiciach č. 96/03654 zo dňa 23.12.1996, ktorým bolo vydané povolenie na užívanie

stavby „C., a.s., S. – havarijná akumulčná nádrž“, a ktoré dokumentuje vybudovaný stav tak, že HAN umožňuje neutralizáciu odpadových vôd (v prípade kyslej alebo zásaditej havárie), resp. ich prečerpanie do ČKOV C., a.s. S.. Na základe uvedených rozhodnutí a výpisu z obchodného registra C., a.s. S. je tento subjekt výrobnou prevádzkou, ktorej predmetom činnosti je priemyselná výroba a v ktorej vznikajú odpadové vody, do recipientov sa vypúšťajú prostredníctvom vzájomne prepojených vodohospo-dárskych stavieb, vybudovaných v areáli C. (HAN a ČKOV) vo vlastníctve C., a.s., S. a má povolenie na vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd. E. S., s.r.o. je podľa výpisu z obchodného registra subjekt, ktorého predmet činnosti je prevádzka a údržba mechanicko-chemicko-biologickej čistiarne vôd vrátane kalového hospodárstva, zberných centier odpadových vôd, HAN, kanalizačných sietí, čerpacích staníc odpadových vôd, odpadových kanálov a malých vodných tokov. Vo vzťahu k C., a.s., S. vykonáva prevádzku vodohospodárskych zariadení v jeho vlastníctve, pričom C., a.s., S. je jediným spoločníkom žalobcu – E. S., s.r.o. S.. Na základe takto posúdeného vypúšťania odpadových vôd dospel žalovaný k názoru, že sa jedná a jeden zdroj znečistenia s vypúšťaním odpadových vôd dvomi výustmi, preto na výpočet poplatkov použil § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z.z.. Subjektom, ktorý platí poplatky za tento zdroj znečistenia sú E. S., s.r.o. a tento subjekt aj podal poplatkové oznámenie za vypúšťanie odpadových vôd do recipientov Ondava a Laborec. Tvrdenie žalobcu, že sa jedná o jeden zdroj znečistenia považuje žalovaný za nepodstatné a neopodstatnené.

Žalovaný poukázal na rozpor medzi definovaním zdroja znečistenia vo vzťahu k druhu vypúšťaných vôd žalobcom a definíciou uvedenou v platnom znení zákona o vodách (§ 2 písm. s/), podľa ktorého „jestvujúcim priemyselným zdrojom je výrobná prevádzka alebo iné zariadenie, z ktorého sa vypúšťajú odpadové vody obsahujúce obzvlášť škodlivé látky...“. Žalobcom definovaná charakteristika vôd privádzaných do HAN je v rozpore s vyššie uvedeným rozhodnutím Krajského úradu životného prostredia Košice (č. 2004/00411 zo dňa 18.11.2004), ako aj s ďalšími rozhodnutiami, ktoré charakterizujú vody privádzané do HAN a z nej aj vypúšťané, ako „odpadové vody“, prípadne „odpadové vody s obsahom škodlivých látok“, čo uznal aj žalobca vo svojom odolaní.

Žalovaný poukázal na to, že smerodajnou definíciou pojmu „zdroj znečistenia“ na účely určenia výšky poplatkov je definícia uvedená v zákone o vodách (č. 364/2004 Z.z.), ktorý je nadradeným právnym predpisom vo vzťahu k nariadeniu vlády č. 755/2004 Z.z., pričom túto definíciu správny orgán použil s ohľadom na účel oboch právnych predpisov.

Žalovaný uviedol, že mal k dispozícii tri stanoviská MŽP SR, a to stanovisko odboru legislatívy č. 3347/05-3.2 zo dňa 12.01.2006, stanovisko odboru štátnej vodnej správy č. 2968/2006-5.1 zo dňa 23.03.2006 a stanovisko sekcie vôd a energetických zdrojov č. 7536/2007-8.1 zo dňa 07.06.2007. Posledné dve z uvedených stanovísk potvrdzujú názor správnych orgánov prvého a druhého stupňa.

K námietke žalobcu, že žalovaný neskúmal skutočný stav existujúci v areáli C., a.s., S. (aby zistil, či skutočne dochádza alebo nedochádza k premiešavaniu vôd cez HAN a prepojeniu systémov), napríklad miestnym šetrením, ale sa uspokojil so stavebným rozhodnutím (nie kolaudačným), ktorým sa povolilo zriadenie vodohospodárskeho diela – HAN žalovaný uviedol, že vychádzal rovnako ako prvostupňový správny orgán z platného vodoprávneho povolenia Krajského úradu životného prostredia Košice, odbor štátnej vodnej správy a štátnej správy verejných vodovodov a verejných kanalizácií č. 2004/00411 zo dňa 18.11.2004, zmeneného rozhodnutím Krajského úradu životného prostredia Košice č. 2005/00385 zo dňa 20.10.2005, ktorým úrad povolil vypúšťanie priemyselných a splaškových odpadových vôd a vôd z povrchového odtoku z ČKOV a z HAN C., a.s. S., pričom v zmysle podmienok povolenia sa jedná o vypúšťanie odpadových vôd z priemyselného areálu C., a.s., S.. Pokiaľ by sa jednalo o dva samostatné zdroje znečistenia a nie len o dva samostatné výusty, príslušný úrad životného prostredia by vydal dve samostatné povolenia, pričom žalobca sa proti takto vydanému rozhodnutiu orgánu štátnej vodnej správy neodvolal. Žalovaný v rámci preskúmania rozhodnutia o určení poplatkov pre rok 2007 preskúmal všetky dostupné podklady vrátane kolaudačného rozhodnutia (rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia v Košiciach č. 96/03654 zo dňa 23.12.1996), pričom vzhľadom na existujúci vodoprávny stav v areáli C., a.s., S. v roku 2006 a 2007 považoval získané podklady, opierajúce sa o terénne zistenia v areáli v rámci zvolaných vodoprávných konaní v predchádzajúcom období, za dostatočné a preto upustil od ďalšieho miestneho šetrenia. Žalobca nepredložil žiadny nový doklad o zmene v spôsobe nakladania s odpadovými vodami v areáli C., a.s. S..

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu v napadnutej časti výroku a konanie mu predchádzajúce v medziach odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu, ako aj so súdnym spisom, pričom nezistil, že by preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v rozpore so zákonom.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V predmetnej veci žalobca namietal nesprávny výklad pojmu „zdroj znečistenia“, pričom tvrdil, že sú tu dva zdroje znečistenia a nie jeden, a zároveň, že C., a.s., S. nie je zdrojom znečistenia.

Podľa § 9 ods. 4 veta prvá nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z., ak sú odpadové vody vypúšťané z jedného zdroja znečistenia viacerými výustmi, na účely výpočtu poplatku za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd sa započítavajú vypúšťané odpadové vody zo všetkých výustov.

Podľa § 2 písm. s/ zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách, jestvujúcim priemyselným zdrojom je výrobná prevádzka alebo iné zariadenie z ktorého sa vypúšťajú odpadové vody obsahujúce obzvlášť škodlivé látky, ak sa výrobná prevádzka alebo iné zariadenie uvedie do prevádzky do jedného roka od nadobudnutia účinnosti vykonávacieho predpisu (§ 81 ods. 1) alebo od jeho zmeny, ktorá sa bude vzťahovať na vypúšťanie odpadových vôd z takejto výrobnej prevádzky alebo iného zariadenia.

Najvyšší súd sa plne stotožnil s názorom Krajského súdu v Košiciach, že žalovaný pri výpočte poplatku pre rok 2007 správne aplikoval ustanovenie § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z., keď určil výšku poplatku za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd z jedného zdroja znečistenia – C., a.s., S., dvoma výustami.

Z tvrdení žalobcu, že žalovaný neskúmal skutočný stav v areáli C., a.s., S. sa Najvyšší súd nestotožnil, nakoľko má za to, že podklady, z ktorých vychádzal správny orgán pri svojom rozhodovaní boli dostatočné.

Na základe uvedeného Najvyšší súd rozhodol s využitím ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a ust. § 250k ods. 1 O.sp. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal pretože žalobca nemal vo veci úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave, dňa 10. decembra 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková